

животных. Под сортом растений следует понимать отдельную группу растений (клон, линия, гибрид первого поколения, популяция) в рамках низшего из известных ботанических таксонов. Под породой животных целесообразно понимать созданную в результате целенаправленной творческой деятельности группу племенных животных (порода, породный тип, линия, семья и тому подобное), которая имеет новые высокие генетические признаки, которые устойчиво передаются их потомкам. Существование нормативно-правовых актов в этой области не решает всех вопросов, связанных с охраной прав на результаты творческой деятельности селекционеров. Поскольку инновационная политика нашего государства направлена на поддержку и защиту объектов интеллектуальной собственности, одной из задач такого направления является всевозможная поддержка и содействие развитию научной деятельности, исследований и достижений селекционеров. Именно поэтому действующая система охраны нуждается в совершенствовании, которое позволит повысить социально-экономическую значимость научного творчества селекционеров в непростых условиях агропромышленного комплекса.

Таким образом, наглядным является факт значимости использования вышеупомянутых категорий объектов при условии отлаживания законодательных механизмов их защиты на территории Украины. А значит, действующая система охраны нуждается в совершенствовании, которое позволит повысить социально-экономическую значимость научного творчества потенциальных и текущих субъектов права интеллектуальной собственности.

Литература:

1. Слободянюк О. Спогади про світле майбутнє або право на наукове відкриття / О. Слободянюк // Інтелектуальна власність. Ін-т інтел. власн. і права. Вип. № 4. – 2007. – С. 29-35
2. Кірін Р.С. Інтелектуальна власність: підручник / Р.С. Кірін, В.Л. Хоменко, І.М. Коросташова. – Д. : Національний гірничий університет, 2012. – 320 с.

Микулін Микола Сергійович

*студент 2-го курсу соціально-правового факультету
Національного університету «Одеська юридична академія»*

ПРАВО ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ НА ТОРГОВЕЛЬНУ МАРКУ

Однією з головних складових національного багатства України і Європи в цілому є інтелектуальна власність, яка сприяє розвитку економіки і науки. У найбільш розвинених країнах світу інтелектуальна

власність має свою правову охорону. На думку видатних міжнародних науковців одним із факторів який перешкоджає створенню в Україні цілісної і ефективної системи захисту прав інтелектуальної власності – є її недосконалість, навіть не зважаючи на досягнутий розвиток у сфері законодавчого забезпечення. За даними Українського центру економічних і політичних досліджень імені О. Разумкова найпоширенішою проблемою охорони інтелектуальної власності є охорона торгових марок.

Чинне цивільне законодавство України надає правову охорону торговельній марці як об'єкту інтелектуальної власності. Відповідні правові норми містяться у таких нормативно-правових актах: ЦК України, Законі України «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг», Закон України «Про авторське право і суміжні права», тощо. Міжнародна спільнота розробила цілу низку міжнародних договорів з окресленого питання: Мадридська угода про міжнародну реєстрацію знаків (1891 р.), Ніццька угода про міжнародну класифікацію товарів і послуг для реєстрації знаків (1957 р.), Віденська угода про заснування міжнародної класифікації зображувальних елементів знаків для товарів (1973 р.), Договір про закони з товарних знаків (1994) тощо [1, с. 50].

Правова охорона надається знаку, який не суперечить публічному порядку, принципам гуманності і моралі, вимогам Закону України «Про засудження комуністичного та націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів в Україні та абороу пропаганди їхньої символіки» та на який не поширюються підстави для відмови в наданні правової охорони, встановлені цим Законом [3].

Р.О. Стефанчук визначає, торговельну марку як будь-яке позначення або будь-яка комбінація позначень, які придатні для вирізнення товарів (послуг), що виробляє (надає) одна особа, від товарів (послуг), що виробляють (надають) іншими особи. Такими позначеннями можуть бути: слова, літери, цифри, зображувальні елементи, комбінації кольорів.

При вивченні торговельної марки вдалося відилити основні її функції до яких належить: вирізнення товару або послуг серед інших подібних, що перебувають у цивільному обороті; вказівка на походження товару або послуг; вказівка на певну якість товару і послуг; рекламування даного товару і послуг [4, с. 302]. Марки не повинні вводити в оману споживача, використовуватись для фальсифікованої реклами або нечесної конкуренції.

Суб'єктом права на подання заявки на торговельну марку може бути будь-яка особа. Це передусім громадяни України, іноземних держав та особи без громадянства, а також будь-які юридичні особи Укра-

їни, юридичні особи, постійне місцеперебування яких у зарубіжних країнах. Це може бути будь-яке інше об'єднання тих чи інших осіб. Право на подання заявки на знак для товарів і послуг мають також правонаступники зазначених осіб. Набуття права інтелектуальної власності на торговельну марку засвідчується свідоцтвом. Іноземні громадяни та юридичні особи, які проживають чи мають постійне місцеперебування поза межами України, у відносинах з патентним відомством реалізують права через представників у справах інтелектуальної власності [2, с. 97].

Закон передбачає такі види торговельних марок: словесні (слова наприклад «Таври», «Славутич»); зображувальні (композиція плям, фігур, форм на площині); об'ємні (композиції фігур у трьох вимірах – флакони, пляшки тощо); комбіновані (сполучення зображувальних, словесних і об'ємних елементів). Знаки можуть бути виконані в будь-якому кольорі чи поєднанні кольорів [4, с. 320].

Слід також зазначити що строк чинності майнових прав інтелектуальної власності на торговельну марку – 10 років з дати, наступної за датою подання заявки в установленому порядку, якщо інше не встановлено законом. Володілець свідоцтва про право інтелектуальної власності на торговельну марку вправі продовжити 10-річний строк, який сплинув, щоразу на 10 років, відповідно до законодавства.

Право інтелектуальної власності на торговельну марку засвідчується свідоцтвом. Відповідна заявка подається до патентного відомства і має містити заяву, зображення торговельної марки та перелік товарів, робіт і послуг, для яких реєструється відповідний знак. На основі поданих документів приймається рішення, і протягом місяця з дня його прийняття заявник отримує свідоцтво [1, с. 55].

Майнові права на торговельну марку може бути припинено достроково у таких випадках: якщо торгівельна марка перетворилась на загальноживане позначення певного виду товарів чи послуг; за ініціативою володільця свідоцтва, за умови, що це не суперечитиме умовам договору або закону.

Право інтелектуальної власності на торговельну марку може бути визнано недійсними у порядку встановленому законом. Наприклад, у разі невідповідності зареєстрованої торговельної марки умовам надання правової охорони чи наявності в свідоцтві елементів зображення знака та переліку товарів і послуг, яких не було подано у заявці [4, с. 301].

Підводячи підсумки можна сказати, що у наш час торговельні марки стійко ввійшли в повсякденне життя. Зараз намітилася тенденція, згідно з якою кожен суб'єкт підприємницької діяльності прагне мати такий правовий засіб індивідуалізації товарів та послуг, як торговельна марка. По-

яснюється це тим, що господарська діяльність пов'язана з необхідністю використання різного роду позначень, які дають можливість розрізняти як суб'єктів, так і результати їх діяльності. Можна стверджувати, що за-раз торговельні марки – це візитні картки у світі бізнесу.

Отже, вдосконалення законодавства у сфері інтелектуальної власності, а найголовніше дотримання цього законодавства, є одним з пріоритетних завдань всіх органів державної влади.

Література:

1. Стефанчук Р.О. Цивільне право України / Р.О. Стефанчук. – К. : Науковий посібник, 2005. – 136 с.
2. Матвеев Ю.Г. Міжнародна охорона прав на інтелектуальну власність / Матвеев Ю.Г. – Х. : Юридична література, 1987. – 224 с.
3. Про охорону прав на знаки для товарів і послуг // Відомості Верховної Ради України. – 1993. – № 3689-ХІІ.
4. Шишка Р.Б. Охорона права інтелектуальної власності: авторсько-правовий аспект / Р.Б. Шишка. – Х. : Вид. національного університету внутрішніх справ, 2002. – 409 с.

Савчук Дарія Сергіївна

*студентка 4-го курсу судово-адміністративного факультету
Національного університету «Одеська юридична академія»*

ВИДАВНИЧИЙ ДОГОВІР ЯК ВИД АВТОРСЬКОГО ДОГОВОРУ

На сьогодні авторське право розвивається досить стрімко. Основною передумовою такого розвитку є перевага у використанні різноманітних інформаційних технологій, які використовуються у всіх сферах життєдіяльності суспільства. Створюючи новий твір, автор, не може бути впевненим в тому, що його творіння не буде використано у корисливих цілях іншою особою. Серед правових засобів захисту авторських прав значне місце належить видавничому договору. Для правильного його укладання, доцільним буде дослідження змісту видавничого договору та основних його елементів.

Визначення поняття видавничого договору та окреслення основних його умов знайшло своє відображення в численних наукових працях. Серед вітчизняних вчених: В.А. Дозорцев, Г.Ф. Шершеневич, В.С. Дроб'язко, О.П. Сергеев, Н.Л. Клик, І.В. Савельєва, О.А. Підпригора, О.В. Дзера, М.С. Тимошика та інші. Також поняття видавничого договору можна зустріти в юридичних словниках, що говорить про наявність різноманітних підходів до його тлумачення.

На думку Г.Ф. Шершеневича: видавничий договір – це угода між видавцем і автором, в силу якого перший набуває право і приймає на